

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Ἡ ΠΛΑΣΤΙΓΕ

Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δύναται νὰ ἐξομωθῇ πρὸς πλάστιγγα ἢ τὴν κλίσιν ἔνθεν ἢ ἔνθεν ἀποφασίζει ἢ θέσις τῆς θελήσεως. Ἡ κεντρικὴ θέλησις τοῦ συστήματος, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ᾖ ἰσορροπος καὶ ἄρτιος, πρέπει νὰ ἐδρεύῃ ἐν τῇ ψυχῇ τουτέστιν ἐγγύτερον εἰς τὸ πνεῦμα ἢ εἰς τὸ σῶμα· ἄλλως ἐὰν ἐδρεύῃ ἐγγύτερον εἰς τὸ σῶμα, ὅπως συμβαίνει σήμερον παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος—ὁ παράδεισος—ἀποκλείεται κατισχύοντος τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ὃν ὀλοὲν βλέπομεν καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ὁποίου στενάζομεν. Δὲν ἀπαιτεῖται ἢ ἡ μετάθεσις τῆς θελήσεως ἀπὸ τῆς ψιλῆς διανοίας εἰς τὴν πεφωτισμένην καρδίαν ἢτοι ψυχὴν, ὅπως ἡ πλάστιγγὲς ἐπαναλάβῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς. Ἡ ψυχὴ τότε

ἀναλαμβάνει τὸ κράτος τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, τοῦ σώματος ἀπλῶς ὑπηρετοῦντος αὐτήν. Ἡ διάνοια καὶ ὁ λόγος εἰ καὶ ἀπετέλεσε τὸ μεταίχμιον μεταξύ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου, πράγματι δέον νὰ ταχθῶσιν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ὁ λόγος βεβαίως ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέρην βαθμίδα αὐτοῦ. Θὰ φανῆ ἴσως παράδοξον ὅτι ὁ λόγος ἐφ' ᾧ τόσῳ ἐσυνειθίσαμεν νὰ σεμνυνώμεθα τάσσεται κατωτέρω ἄλλων λειτουργιῶν τῆς ἀνθρωπίνης συστάσεως. Ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε ἀλήθεια τὴν καὶ ἡ ἐξωτερικὴ φιλοσοφία ἤρξατο νὰ ἀνομολογῇ. Ἡ νεωτέρα ψυχολογικὴ Ἐπιστήμη διακρίνει ἀνεξάρτητον καὶ ἀνωτέραν φύσιν εἰς τὰς ψυχικὰς ἡμῶν δυνάμεις. Ἡ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ψυχολόγων γενομένη διαίρεσις τοῦ νοῦ εἰς ἀντικειμενικόν, οὗ ἀνωτάτη ἔκφρασις εἶνε ὁ λόγος, καὶ εἰς ὑποκειμενικόν οὗ κύριον ὄργανον εἶνε ἡ διαίσθησις * ἐλέγχει οὐ μικρὰν ἀντίληψιν τῶν θεμελιωδῶν βάσεων τῆς ἐσωτερικῆς

* The Law of Psychological Phenomena by Hudson 1893

φιλοσοφίας. Ὁ λόγος ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς διαισθήσεως ἐξασφαλίζει τὴν ἀρτιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἄρρεν ἐκτελοῦν, σὺν τῷ θήλει ἐμπνέοντι ἀποτελοῦσι τὸν πλήρη ἄνθρωπον. Ἡ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ ἐπίτευξις εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὅπερ ἡ θρησκεία ἀποκαλεῖ σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτι ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔπεται ἐκ τῆς ἀληθείας ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς ὑπόκειται εἰς φθορὰν ἐνῶ ὁ ἐσωτερικὸς εἶνε μόνιμος ἅτε ἀνήκων εἰς τὴν ἀφθαρτον οὐσίαν τοῦ κόσμου οὗ τὸ ὄρατὸν μέρος εἶνε ἀπλήρῃ ἐξαντικειμένωσις μὴ προσωρισμένη νὰ διαρκέσῃ ἐπέκεινα ὁρίου διαγραφομένου ὑπὸ τῶν νόμων τῆς ὕλης. Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος ἐὰν κλίνη πρὸς τὰ ἔνδον ἀλλ' εἶνε θνητὴ ἐὰν κλίνη πρὸς τὰ ἔξω· ἀθάνατος ἐὰν ὑπέικῃ εἰς τὸ Πνεῦμα, θνητὴ ἐὰν ὑπέικῃ εἰς τὸν Νοῦν. Ἡ φύσις αὐτῆς εἶνε τοιαύτη ὥστε πρέπει πάντοτε νὰ ὑπέικῃ που *

* Δύναται ν' ἀναγραφῇ ὡς ἄξιον ἐνδιαφέροντος ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν ἀνατέλλουσαν Ἐσωτερικὴν Φιλοσοφίαν ἢ θεω-

καὶ δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐκλέξη ὡς δικτάτορα αὐτῆς μεταξὺ τῶν δύο ἢ τὸ Πνεῦμα ἢ τὸν Νοῦν. Ὁ Νοῦς ἀπαιτῶν αὐτὸς τὸ κράτος ἐπιφέρει πτώσιν διότι καταστρέφει τὴν μεταξὺ πνεύματος καὶ ψυχῆς ἐπικοινωνίαν παραχωρῶν ὅμως τὴν ἑαυτοῦ διεύθυνσιν εἰς τὰς λειτουργίας τῆς ψυχῆς διευκολύνει αὐτὴν νὰ στραφῇ πρὸς τὸ Πνεῦμα δι' ὁδηγίαν καὶ ὑπαγόρευσιν. Ἡ suggestion πρέπει νὰ ἔργηται ὄχι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ προοδεύωμεν καὶ ἐξελισσώμεθα ἐπ' ἀπειρον, ἄλλως προσκρούομεν εἰς τὸ πεπερασμένον καὶ πίπτομεν. Ἀλλ' ἡ παραχώρησις τοῦ κράτους εἰς τὸ θῆλυ ἵνα ἐντεῦθεν παραχωρηθῇ εἰς τὸ Πνεῦμα δὲν εἶνε ἔργον εὐκόλον. Ἐν πρώτοις ἀπαιτεῖται πείρα καὶ ἡ πείρα ὑποθέτει δοκιμασίας καὶ παθήματα. Ἐπειτα ἵνα

ρία τῆς suggestion ἦν ἡ ἐν Νανσῦ τῆς Γαλλίας ψυχολογικὴ Σχολὴ ἀγγέλει ὡς θεμελιώδη νόμον τῶν φαινομένων τοῦ ὑπνωτισμοῦ διατυποῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ ἀξιώματος ὅτι «ἡ ὑποκειμενικὴ διάνοια ὑποβάλλεται πάντοτε εἰς ἀλλότριον κράτος διὰ τῆς suggestion».

ἀναπτυχθῆ ἢ διαίσθησις, πρέπει νὰ γίνῃ πλήρης καὶ προσήκουσα χρῆσις τῶν γνώσεων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Τὸ κράτος ὅπερ ὁ λόγος καλεῖται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν διαίσθησιν, πρέπει νὰ εἶνε ἀληθὲς κράτος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου— κράτος ὅπερ ἀπέκτησε δι' ἐρρωμένων προσπαθειῶν ἐν εἰλικρινεῖ ἐπιζητήσῃ πάντοτε τοῦ ἀληθοῦς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ αὐτά. Τὸ ἄρρεν μέρος τῆς ἀνθρωπίνης συστάσεως, ὡς παλαιότερον πρέπει νὰ παρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος ὅπως τὸ θῆλυ ἐργόμενον διευθύνη καὶ παρασκευάσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Πνεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἱστορικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, ἀλληγορεῖ τὴν δοκιμασίαν τοῦ τελείου ἀνθρώπου ἅμα καὶ τὴν σύζευξιν τοῦ ἄρρενος μετὰ τοῦ θήλεος, ἐν τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ. Τὴν αὐτὴν σύζευξιν ἀλληγορεῖ ὡσαύτως καὶ ἡ ἡμισέληνος μετὰ τοῦ ἀστέρος τοῦ ἰσλαμισμού. Ὁ ἰσλαμισμὸς ὅπως καὶ ὁ χριστιανισμὸς εἶνε σύστημα συμβολισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ἀληθείας ὅτι ἡ θεία οὐσία ἐξ ἧς ὁ κόσμος ἐξεπορεύθη εἶνε ἄρρενος ἅμα καὶ θηλείας φύσεως, ὅτι ἐν τῷ διπτῷ αὐτῆς χαρακτῆρι εἶνε μία καὶ ἐνιαία ἐκδηλουμένη ὡς κόσμος διὰ τοῦ τρίτου αὐτῆς στοιχείου—τοῦ λόγου—ἐξαγγέλλοντος εἰς τὸν ἄνθρωπον τοὺς αἰωνίους Γονεῖς Του μεθ' ὧν συναποτελεῖ τριάδα. Ὁ μέγας οὗτος

νόμος τῆς φύσεως ἀνευρίσκεται, ὡς τελευταία ἀνάλυσις πάσης μυθολογίας καὶ παντὸς θρησκευτικοῦ συστήματος, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσέχωμεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν. Ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ἄτομον εἶνε ἀναπαράστασις ἐν σμικρῷ τῆς λειτουργίας ταύτης τοῦ νόμου τοῦ Σύμπαντος κατενοήθη καὶ ὑπὸ τινων συστημάτων τῆς Ἐξωτερικῆς Φιλοσοφίας. Ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως ἀποτελεῖ ἑναρξιν κατανόησεως τῆς ἀληθείας ταύτης, εἰ καὶ εἰσέτι ἡ ἐξωτερικὴ φιλοσοφία περιορίζεται εἰς τὰς ὕλικὰς συλλήψεις αὐτῆς. Ἡ ἐξέλιξις εἶνε ἐξακολουθητικὴ δημιουργία καὶ διατρέχει στάδια ἐξ ὧν τὰ σημαντικώτερα παρέστησαν ἡμῖν αἱ μυθολογίαι, καὶ αἱ θρησκείαι. Ἀληθῶς δὲ πᾶσα ἡ ἱστορία εἴτε γενικὴ εἴτε μερικὴ δύναται νὰ ἐξαγγείλη αὐτὰ εἰς τὸν ἐσωτερικῶς φιλοσοφοῦντα. Μία ἀπλή βιογραφία ἀτόμου τινος ἐμφαντικῶς δράσαντος εἶνε ἰκανή, ἐσωτερικῶς μελετωμένη, ν' ἀποκαλύψῃ πολυτίμους ἀληθείας περὶ τῆς γενέσεως, αὐξήσεως καὶ παλιγγενεσίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἀλλὰ τὰ στά-

δια δι' ὧν διήλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀποτελοῦσι τὸν κατ'
 ἐξοχὴν πίνακα τῆς τροχιᾶς ἣν διαγράφει πᾶσα
 ψυχὴ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ
 τοῦ κόσμου εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ σταύρωσις εἶνε
 ἐκ τῶν ἀναποφεύκτων σταδίων. Οὐδεμία σω-
 τηρία ἄνευ σταυροῦ. Οὐδεμία δηλονότι ἐντέλεια
 ἄνευ δοκιμασίας καὶ ἄνευ συζεύξεως τοῦ ἄρρενος
 μετὰ τοῦ θήλεος. Δοκιμασία πράγματι εἶνε αὐτὴ
 καθ' ἑαυτὴν ἢ ἐνσάρκωσις τῆς ψυχῆς. Ἡ σὰρξ
 διὰ τῶν εἰδικῶν νόμων της καθίσταται ἐκπαιδευ-
 τήριον οὕτως εἰπεῖν τῆς ψυχῆς ὡς πρὸς τὰ ἀφο-
 ρῶντα τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀρκεῖ διὰ τῆς θε-
 λήσεως νὰ ἐπωφεληῖται τῶν μαθημάτων ἅτινα
 παρέχουσιν αὐτῇ τὰ παθήματα. Οὕτω ἐπωφε-
 λουμένη σώζεται, ἄλλως ἐνσαρκοῦται αὖθις καὶ
 αὖθις καὶ δύναται νὰ ἐνσαρκοῦται ἐπ' ἄπειρον
 ἐνόσω δὲν ἐπωφελεῖται ἐπαρκῶς τῶν παρεχομέ-
 νων αὐτῇ μαθημάτων· ἢ δύναται ν' ἀποσυντεθῇ
 ἐπὶ τέλους ἐὰν δὲν ἐπωφεληῖται ποσῶς. Οὕτω
 κληῖρος αὐτῆς ἔσονται τὰ παθήματα ἄνευ τῶν
 μαθημάτων, τοῦθ' ὅπερ ἀληθῶς ἀποτελεῖ μα-

κραιώνα κόλασιν. Πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῆς εἶνε ἐρριζωμένη ἐν τῇ ψυχῇ ἢ δίψα τῆς μαθήσεως—σημαντικὴ ψυχικὴ λειτουργία—διότι ἡ ψυχὴ γινώσκει ὅτι ἡ μάθησις καὶ ἡ πείρα εἶνε πολύτιμα εἰς αὐτὴν ἐφόδια. Ὅπου διορθῶ πιθανότητα ἐπιτεύξεως αὐτῆς σπεύδει καίπερ συναισθανομένη ὅτι ἡ ἐπίτευξις εἶνε μόνον δυνατὴ ἀντὶ θυσιῶν καὶ μόχθων, ἀλλ' ἐνθαρρύνει ἑαυτὴν λέγουσα: «Ὑπάρχει τροφή ἐκεῖ κάτω, σπεῦσον, σπεῦσον»· καὶ ὑπερορθῶ τὰς ἀναποσπάστους δοκιμασίας. Ἡ τοιαύτη δίψα ἐλκύει τὴν ψυχὴν εἰς ἐνσάρκωσιν ὅταν εὐρίσκεται ἄνευ σαρκὸς καὶ ἄνευ ἐπαρκοῦς μαθήσεως καὶ πείρας. Σπεύδει νὰ ἐνσαρκωθῇ καὶ τὴν πρὸς ἐνσάρκωσιν ὁρμὴν αὐτῆς ταύτην οἱ μύσται τῆς ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας ὑπεσήμαναν διὰ τῆς φράσεως «ὑπάρχει σίτος ἐν Αἰγύπτῳ, κατήβηθι ἐκεῖ». Ἡ Αἴγυπτος πάντοτε συμβολίζει τὴν σάρκα ὁ δὲ σίτος τὴν πνευματικὴν τροφήν. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ συναισθήσει ὅτι ὑπάρχουσι κίνδυνοι ἅμα καὶ θέλγητρα ἡ ψυχὴ ἀναφωνεῖ πρὸς ἑαυτὴν λέγουσα: «Ἀλλὰ πρόσεχε μὴ γίνῃς δούλη ἐν τῇ γῆ

τῆς διαμονῆς σου, μὴ ὑπηρετήσης τὰ εἰδωλα τῆς Αἰγύπτου ἵνα μὴ σὲ δεσμεύσωσιν οἱ δεσπότες αὐτῆς. Ἐγέρθητι νύκτωρ καὶ φύγε ἵνα μὴ καταναλωθῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἵνα μὴ γίνῃς ἔρμαιον τῶν ἀκρίδων καὶ τῶν ἕρπετῶν». Τοῦτο ὑπενθυμίζει τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν τῶν λωτοφάγων οἵτινες μεταναστεύοντες ἐκ τῆς πατρίδος των πρὸς ἀποκτησιν γνώσεως καὶ πείρας εὐρίσκουσι γῆν διαμονῆς ἔνθα τρώγοντες λωτὸν λησμονοῦσι τὴν πατρίδα των καὶ ἐπὶ τέλους ἀποχαυνοῦνται. Κατὰ τῶν κινδύνων ὅμως τούτων προσέχουσα ἢ φυγὴ τρέφεται καὶ ἀποκτᾷ τὴν πολύτιμον ἐκείνην ἔμμενοι πείραν ἣν καλοῦμεν Διαίσθησιν· διότι ἡ διαίσθησις εἶνε ἀδύνατος ἄνευ πείρας ὅπως ἡ γνώσις εἶνε ἀδύνατος ἄνευ κόπου. Διὰ τῆς τῆς αὐτῆς πείρας καὶ μαθήσεως μετατίθεται ἡ θέλησις ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἐσωτερικόν, ἐπιτυγχάνεται ἡ σύζευξις τοῦ ἄρρενος στοιχείου μετὰ τοῦ θήλεος καὶ οὕτω ἐξασφαλίζεται ἡ νίκη τῆς φυγῆς ἀπαλαττομένης ἐφεξῆς ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν περαιτέρω ἐνσαρκώσεων. Ἐν ταῖς

δοκιμασίαις λοιπὸν καὶ ἐν τῇ συζεύξει τοῦ ἄρρε-
 νος μετὰ τοῦ θήλεος ἔγκειται ἡ νίκη· γίνεται δὲ
 δῆλον τὸ νόημα τῆς διασήμευ φράσεως ἐκείνης :
 «ἐν τούτῳ νίκα» μεθ' ἧσα εἶπον περὶ τῆς συμ-
 βολικῆς σημασίας τοῦ σταυροῦ. Ἡ δοκιμασία
 διὰ τῶν ἐνσαρκώσεων καὶ ἡ σύζευξις τῶν δύο φύ-
 σεων διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἰσοζυγίου τῆς
 τετρακτύος, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀλάνθαστον
 καὶ ἰκανὸν νὰ ὑπάρχη ἐν ἀρτιότητι εἴτε ἄνευ σώ-
 ματος εἴτε προσλαμβάνων σῶμα κατ' ἀρέσκειαν.
 Ἀλλὰ τότε ἐνσαρκουῦται ὄχι ὡς μαθητῆς ἀλλ'
 ὡς διδάσκαλος ὅπως ἔπραξαν πολλοὶ ἐν οἷς ὁ μέ-
 γιστος πάντων Ἰησοῦς, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπινον γένος καὶ ἐκ πόθου πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ
 ἀπὸ τῆς πλάνης. Ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Χριστοῦ ἐ-
 πανευρίσκομεν τὸν συμβολισμόν τῆς ἀνθρωπίνης
 τετρακτύος ἐρειδομένης ἐπὶ τῶν ταπεινοτάτων
 καὶ ὑψουμένης εἰς τὰ λαμπρότατα. Ἡ φάτνη ἀλ-
 ληγορεῖ τὸ σῶμα· ὁ δὲ χρυσὸς, ὁ λίβανος καὶ τὸ
 μύρον, ὡς προσφερόμενα ὑπὸ τῶν ἀπ' ἀνατολῶν
 ἐρχομένων μάγων ἱερογλυφοῦσι τὴν ἔννοιαν τοῦ

πνεύματος, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ, ἤτοι ἐνθουσιασμοῦ, διαυγείας καὶ κρίσεως—προσόντων τούτων πάντοτε ἐρχομένων ἀπὸ τοῦ φωτὸς τῆς προόδου, ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν τοῦ Εὐφράτου χωρῶν ἔνθα ἡ πηγὴ τῆς θείας θελήσεως. Πανταχοῦ εὐρίσκουμεν τὸν Εὐφράτην ὡς σύμβολον τῆς θελήσεως. Σημειωτέον ἔνταῦθα ὅτι οἱ βόες ὑπενθυμίζουν τὴν Δήμητραν καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ σῶμα.

Ἐκ τῶν ρηθέντων ἐπίσης κατανοεῖται καὶ ἡ ἀλληγορία τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως. Παθῶν ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος καὶ ταφείς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀναθρώσκει νικητῆς τοῦ θανάτου, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ σφαῖραν καὶ λαμβάνει τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ θέσιν ἐν τοῖς κόλποις τῆς γεννησάσης αὐτὸν θεότητος. Ἡ ἐν τῷ ἐξωτερικισμῷ ταφή * εἶνε στάδιον ἐν τῷ ὁποίῳ ὡς σύνολον ἡ ἀνθρωπότης ὅλοεν εὔρηται.

* Εἰς τὴν παρὰ νόησιν τῶν παραστάσεων τούτων ὀφείλεται τὸ ὀλέθριον ἔθος τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν. Οἱ χριστιανοὶ ὅπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐξέλαβον τὴν ταφήν κατὰ λέξιν καὶ οὕτω περιῆλθε δυστυχῶς εἰς ἀχρηστίαν ἢ ἀποτέφρωσις ἧτις